

2:a pris Kategori C

En snyggt komponerad text med välarbetat språk. Författaren lyckas snabbt etablera en känsla av spänning, något är fel. När vädret förändras stegras obehaget och tempot i berättelsen, skickligt. En trovärdig historia om vad som kan hända när livet står på spel. Ett plus för det öppna slutet.

”Sökande efter hjärtslag” av Hanna Andersson

Dunk dunk... dunk dunk...

Hjärtslag är något naturligt, något vi tar för givet, något som alltid finns där trots att vi inte hör dem. Men om vi stannar upp för att lyssna inser vi att den välkända rytmen ständigt omfamnar oss. Det är först i sökandet efter dess tomrum vi förstår dess innebörd, den verkliga tystnaden den fyller.

Den friska vinden stryker varsamt bort pärlorna av svett som svalkar min panna, jag hör dess dans med de ljusa bladen som klär, bara för några månader sedan, nakna grenar. Jag ser hur solen tränger sig fram mellan dem, sökandes efter marken. Trots att varje steg känns tyngre fortsätter den jämna rytmen av grusets kras under mina sulor. Jag känner svett rinna längs min ryggrad och blir mer och mer medveten om dunkandet i min bröstorg. Kan ett hjärta slå för fort? För hårt?

Kilometrarna räknas ner, metrarna sedan.

Till slut syns det eftertraktade skarpa ljuset där träden inte längre står i dess väg. Snart är jag omfamnad av ljuset som varsamt kysser mina fräcknar och framför mig ser jag samma smala brygga jag älskat dyka ifrån sedan jag lärde mig simma ordentligt. Jag tar av mig joggingskorna och känner befrielsen från den stadiga omfamningen utbytt mot de små kornens värme som långsamt tränger sig in mellan tårna.

Men jag är inte ensam.

Vid bryggans början ligger en rödvit randig badhandduk nersjunknen i en hög. Jag går långsamt upp på det hårda, knarrande träet som för mig ut mot det djupare vattnet, mot bryggans kant. Där sätter jag mig ner, doppar långsamt fötterna i vattnet och känner en nätt rysning vandra ut i kroppen när kylan omfamnar mina fötter och vader.

Jag lutar mig bakåt och kollar upp på den klarblå himlen som endast fläckas av ett oinbjudet grått moln. Kylan sticker i fötterna, som snart tvingas upp för att åter värmas av solens strålar. Mina tankar vandrar till den ensamma handduken mot den mörka eken. Vem har inte skrämmts i väg av vattnets överraskande kyla?

Min ögon vandrar över de små vågorna som långsamt möter bryggans ben i en avslappnande melodi. Antagligen har någon glömt handduken, det är fortfarande tidigt för årets första dopp. Men så fastnar mina blick 50 meter bort där vilda små vågor bryter det annars jämna mönstret.

Det är någon där.

Lugnet bryts av plaskande. Händer tränger sig upp ur ytan, de vinkar efter hjälp, fumlar efter något som inte finns där.

En iskall stöt förs ner längs min ryggrad. Ljuset blir klarare och ljudet dånar. Vinden viner och vattnet slår. Plötsligt står jag upp och vänder mig vildsint runt med uppspärrade ögon letande efter någon. Jag hinner inte förstå vad jag ser, min hjärna är för långsam, men jag är redan medveten om att min blick inte kommer att mötas.

Världen har stannat, väntar den på hjälp, på rop, på sirener?

Inget kommer.

Verkligheten är en käftsmäll och jag finner mig själv trevande i det mörka vattnet. Jag känner mig tung, mina kläder drar mig neråt och gör motstånd mot varje rörelse när mina armar simmar framåt i vattnet. Allt jag kan tänka på är att det går för långsamt. Rädslan av att inte hinna i tid spökar redan i mitt bakhuvud. Jag försöker trycka undan den, fokusera på armtagen och bentagen. Jag känner inte tröttheten från de sju kilometer jag tidigare sprang, jag känner inte något, bara adrenalinet som pumpas ut i kroppen, hjärtats tunga slag, ojämna andetag. Vattnet känns trögt som sirap och det känns som om jag rör mig i slowmotion, tänk så är jag inte snabb nog.

Jag vet inte hur jag kommer fram eller hur mycket tid som hunnit gå sen jag hoppade i vattnet. Men nu har plaskandet slutat, hans händerna ligger stilla flytande på vattenytan. Trots min regelbundna träning både i skogen och på gymmet har något aldrig känts så tungt. Mina stela fingrar fumlar efter ett stadigare grepp, vägrar inser hur omöjligt det egentligen känns. Benen fortsätter trampa, det är som om jag inte har kontroll över dem längre. Men så känner jag stranden skrapa mot mina hälar. Först nu slår tröttheten till mig och det är ett hårt slag som viker mig dubbel. Jag drar, kryper, krälar.

Kan man känna gravitationskraften?

Solens varma strålar har gett vika för den piskande vinden och jag hör ett svagt tickande i huvudet som ständigt påminner mig om hur mycket snabbare jag borde vara. Men plötsligt är vi på stranden. Jag lägger honom på rygg och lägger fingrarna mot halsen, huvudet mot bröstkorgen, sökande efter puls, hjärtslag, liv. Kylan biter tag i mig, jag huttrar till och hör först nu mina hackande tänder, mina tunga andetag, mina hårda hjärtslag. Smaken av järn fyller min mun. Jag tar ett djupt andetag, biter mig hårt i läppen och lyssnar.

Aldrig har världen känts så tyst, så övergiven, så ensam

... dunk dunk... dunk dunk.